

Kööginurga seinasse on müüritud värvilised pudelipõhjad.

Ise ehitatud kamin aitab maja kütta: soojus läheb kaminast radiaatoreisse.

Vägevale postile jäädvustati isa eluajal külaliste nimed. Siit leiab nii mõnegi kuulsuse signatuurid.

peale kuivama ja kitseke jalutas neist üle, nüüd ongi selliste märkidega plaadid.”

Köögi põrandaosas ulatavad saviplaadid käe paekivile. “Need näevad vahvad välja, pühkida muidugi pole nii vahva, aga mis teha,” naerab perenaine.

Loomingulisest kodust õhkub ise tegemise lusti. “Mõningad harjumused ja vajadused ikkagi muutuvad aastatega, siis tuleb ümberkorraldusi teha, ent üldiselt oleme aru saanud, et lihtsate asjadega saab luua mõnusa kodu. Ja muutused võtavad

meil aega, enne kui otsustame, tahaks justkui kindlale veendumusele jõuda, et muutus on põhjendatud,” teab Anu.

Anu ja Hillar Joone mõisakodu iseloom veetleb ka pereliikmeid: hoovil korrastati väike maja ja sinna, linnakärast eemale, kolis elama Anu ema. “Suvel pole siin kunagi liialt kuum, vanaemad tõeliselt nautivad maja kliimat,” sõnab Anu. “Meile on öeldud et meil on otsekui Lõuna-Prantsusmaa õhustik, ema elaminegi on prantsuspärasest sisehoovis, mis ulatub

jõeni.” Ruumikas kodus on eraldi osa ka poeg Mihkli ning tema kaaslane Kerli jaoks. Mõeldud on nii koos tegutsemise kui iseolemise vajadusele.

Enne meie lahkumist ulatab perenaine binokli – läbi esikuakna saab uurida kosklate pesitsemist.

“Kevadel hüppavad pojad pesast alla ja paterdavad jõeni,” ütleb Anu lõpetuseks. Koosolemise, loomise ja looduse harmoonia jätkub välisukse sulgudes mõisa maadel.